

Sygn. akt. III Kp 1212/10

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2010 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Mariusz Wiązek

Protokolant: Edyta Makowska

Prokurator Prokuratury Rejonowej Sylwia Kaczmarek

po rozpoznaniu wniosku Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia –Śródmieścia z dnia 19 listopada 2010 roku (data wpływu), sygn. akt 3 Ds.81/10 o przedłużeniu tymczasowego aresztowania wobec **Z. Z.** na podstawie art. 263 § 2 k.p.k.

postanawia

przedłużyć do dnia **3 marca 2011 roku**, tj. na okres kolejnych trzech miesięcy tymczasowe aresztowanie zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 4 marca 2010r., sygn. akt II Kp 188/10 wobec **Z. Z.**, s. W.i I.z domu B., urodzonego dnia (...)w Ł.podejrzanego o to, że:

w dniu 25 lutego 2010r. we W., w mieszkaniu przy ulicy (...), wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) usiłował pozbawić życia A. K. (2), bijąc go pięściami po głowie, twarzy i całym ciele, wielokrotnie uderzając drewnianym taboretą oraz nogą od taboretu po głowie, dusząc za gardło, drapiąc po twarzy i oczach, uciskając oczy, zadając jedną ranę klutą nożem w prawe udo oraz oblewając nieustaloną substancją chemiczną, czym spowodowali u pokrzywdzonego liczne rany tłuczone głowy z obrzękiem tkanek miękkich oraz złamanie kości nosa, krwiaków okularowych obu oczu, krwiaka podspojówkowego oka prawego, powierzchownej rany klutej uda prawego, naruszających czynności narządów jego ciała na czas powyżej dni siedmiu, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli wobec ucieczki pokrzywdzonego

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 marca 2010r., sygn. akt II Kp 188/10 Sąd Rejonowy dla Wrocławia –Śródmieścia zastosował wobec Z. Z. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania uznając, iż popełnienie przez podejrzanego zarzucanego mu przestępstwa zostało z dużym prawdopodobieństwem potwierdzone zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Do chwili obecnej nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające uchYLENIE bądź zmianę stosowanego wobec podejrzanego środka zapobiegawczego. Zebrany dotychczas w przedmiotowej sprawie w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy, w szczególności w postaci zeznań pokrzywdzonego A. K. (2), zeznań świadka S. R., świadka J. S., a także wyniki okazań, opinia daktyloskopijna, opinia sądowo-lekarska, częściowo wyjaśnienia Z. Z. wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanego mu czynu. Wobec powyższego zachodzi ogólna podstawa stosowania środków zapobiegawczych opisana w art. 249 § 1 k.p.k.

Nie ustała, uprawniająca do stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, obawa mactwa procesowego ze strony podejrzanego oraz nakłaniania przez niego innych osób do złożenia fałszywych zeznań lub nieprawdziwych wyjaśnień. Na obawę tą wskazuje już sam charakter zarzucanego podejrzanemu czynu, popełnionego wspólnie i w porozumieniu z konkubiną podejrzanego A. K. (1), z którą łączą go więzy o charakterze

uczuciowym, co może realnie rzutować na ich zachowania procesowe. Podkreślić przy tym należy, iż z oświadczeń matki współpodejrzanej A. K. (1) wynika, że podejrzany Z. Z. prawdopodobnie miał na podejrzaną silny negatywny wpływ.

Ponadto także – nie przesądzając w żaden sposób o winie i sprawstwie podejrzanego – należy zważyć, iż prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanego mu czynu, przy uwzględnieniu jego doniosłości, wszak podejrzany pozostaje pod zarzutem usiłowania zbrodni z art. 148 § 1 k.k. w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 2 k.k. (co jednak do tej pory nie znalazło odzwierciedlenia w opisie zarzucanego mu czynu), uzasadnia twierdzenie o realności wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k., co stanowi dodatkową podstawę zastosowania środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym w postaci tymczasowego aresztowania. Grożąca podejrzanemu surowa kara dodatkowo uzasadnia przekonanie, iż podejrzany przebywając na wolności może utrudniać prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne. Realna pozostaje także obawa ucieczki lub ukrywania się podejrzanego, zwłaszcza gdy zważy się na powyższe, a także na jego wielokrotną karalność i negatywną opinię środowiskową oraz skłonność do nadużywania alkoholu i agresywnych zachowań.

W ocenie Sądu jedynie przedłużenie wobec wymienionego izolacyjnego środka zapobiegawczego, jakim jest tymczasowe aresztowanie, pozwoli zabezpieczyć prawidłowy tok prowadzonego postępowania karnego, a tym samym uniemożliwić podejrzanemu podjęcie jakikolwiek ewentualnych prób bezprawnych działań mogących je destabilizować.

W toku śledztwa przeprowadzono liczne czynności procesowe, w szczególności przesłuchano świadków, powołano biegłych, przeprowadzono okazania i oględziny, zabezpieczono dowody rzeczowe. W celu prawidłowego zakończenia postępowanie przygotowawczego należy kontynuować podjęte działania. Przede wszystkim oczekuje się na opinię biegłego z zakresu badań fizykochemicznych oraz opinię sądowno-psychiatryczną dotyczącą podejrzanego Z. Z.. W zależności od wyników powyższych czynności niezbędne może okazać się przeprowadzenie dalszych czynności procesowych, ewentualnie przeprowadzenie czynności końcowych z udziałem podejrzanych i obrońców.

Zważyć należy, iż w stosunku do podejrzanego nie zachodzą warunki uzasadniające odstępianie od stosowania przedmiotowego środka zapobiegawczego, określone w art. 259 § 1 k.p.k. W toku postępowania nie podnoszono żadnych miarodajnych okoliczności przemawiających za odstępianiem od stosowania tymczasowego aresztowania, co zgodnie z przyjętą linią orzecniczą obciąża stronę która domaga się zastosowania powyższego przepisu (por. postanowienie SA w Krakowie II AKz 144/06, KZS 2006/5/40, postanowienie SA w Lublinie II AKa 470/09).

Mając zatem na uwadze, iż środki zapobiegawcze o mniej dolegliwym charakterze niż środek zastosowany, mogłyby nie wypełnić swej roli, tj. nie zabezpieczyć w sposób prawidłowy toczącego się postępowania, Sąd – działając na podstawie powołanych przepisów – orzekł jak na wstępie.